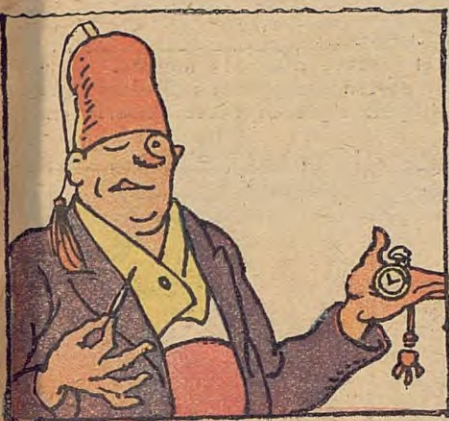

VIROLET

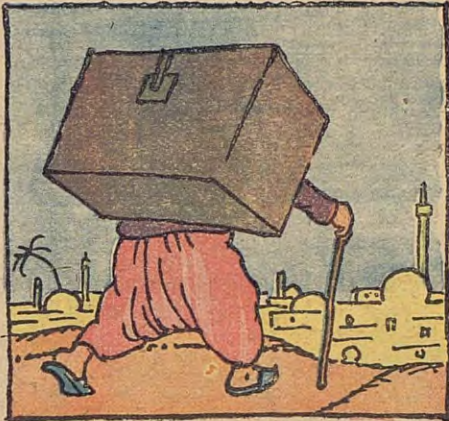
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

MAHOMET I LA XERINGA

(per Junceda)

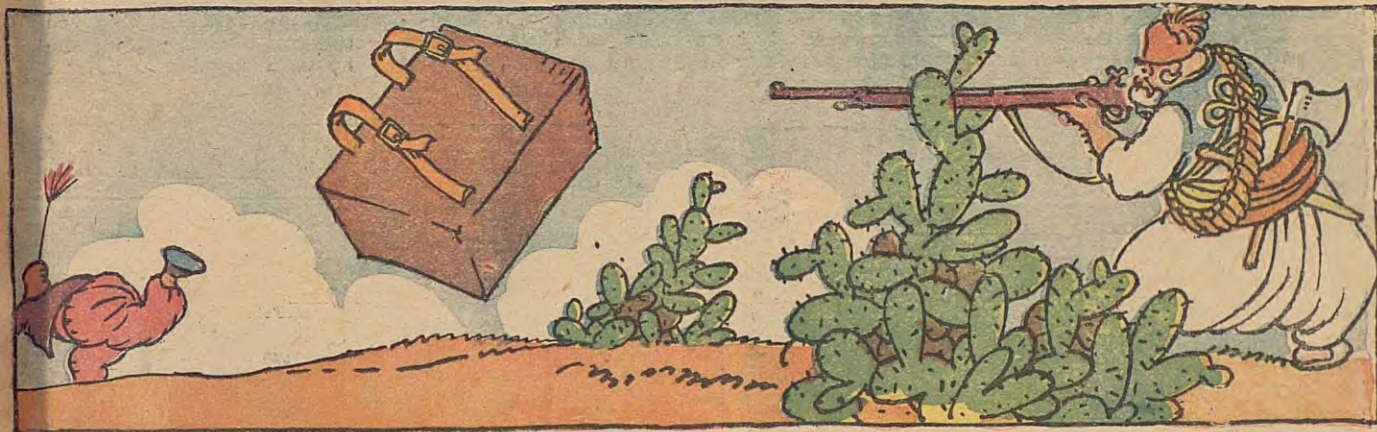
Muley Pallofes era un mercader ambulat que es dedicava a la venda dels abjectes més diversos, des del senzill escuradents al cronòmetre de repetició.

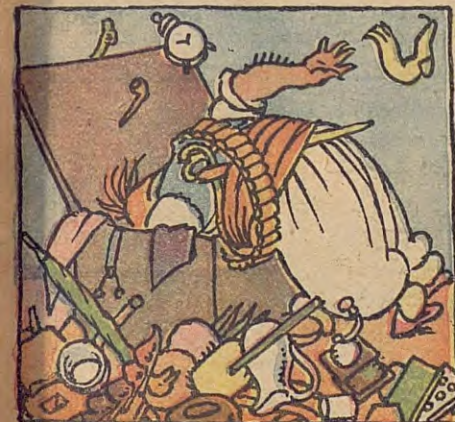
Anava seguint els pobles portant, com els caragols, llur establiment a l'esquena. Malauradament, en aquells temps els camins estaven plens de lladres...

...un dels quals, Mahomet-Ben Xafath, podia dir-se que era el papu de l'encontrada.

Un dia, el pobre Muley, va trobar-se'l cara a cara, i, sense insistir gaire, va deixar anar la caixa, i cames ajudeu-me!

El malfactor, que ja tenia el que volia, va deixar-lo fugir, i procedí immediatament a fer «l'inventari» del contingut de la caixa.

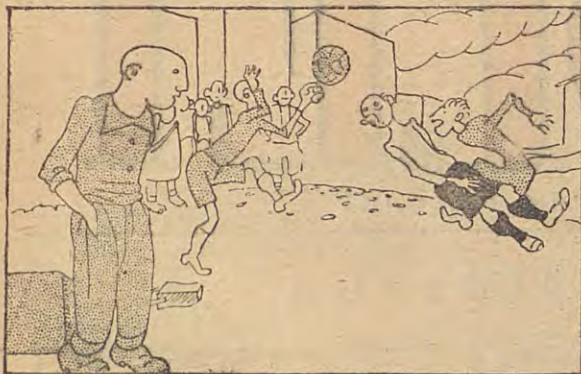
Moltes coses va trobar, però una, en especial, va tenir la virtut d'intrigar-lo. Perquè és lo que ell deia: «Per què redimontri deurà servir aquest trasto?»

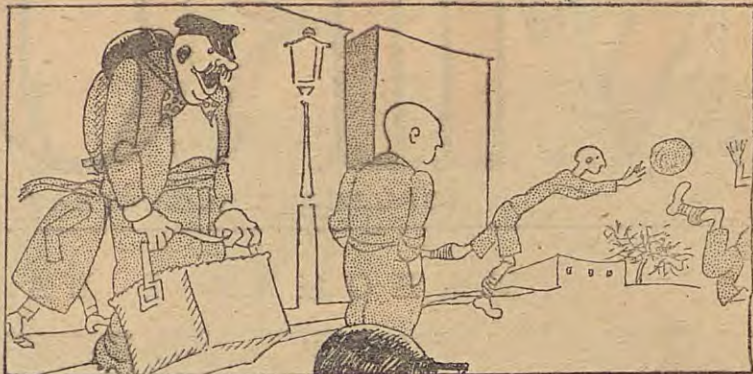
A l'últim hi va atinar. I des d'aquell dia va ascendir a la categoria de «narghilé», lo que no passava d'ésser una modesta i vulgar xeringa.

FUTBOL

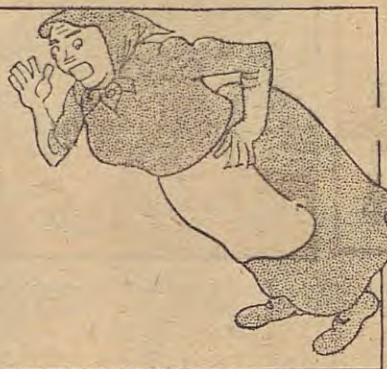
per Castanyo

Cada vegada que el seu pare l'enviava a portar paquets, en Peret es quedava encantat a la primera cantonada on veia altres xicots jugant a pilota.

Sempre que el senyor Martí el trobava d'aquella manera, li ar-
mava un vol i li feia un seguit de tan assenyades reflexions, que
qualsevol altre minyó que no hagués sigut en Peret s'hauria en-
ternit.

Tot era en debades. Crits, bufetades, mastegots... no hi valien res. La més enèr-
gica reprimenda s'estrellava contra la dèria del xicot, i els pares veien amb tristesa
que quan es morissin, aquell minyó no podria pas ésser el continuador de l'acreditat
establiment: «El recadero internacional».

Si un moment el deixaven
sol, podeu contar que s'afa-
nyava a aprofitar-lo xutant.

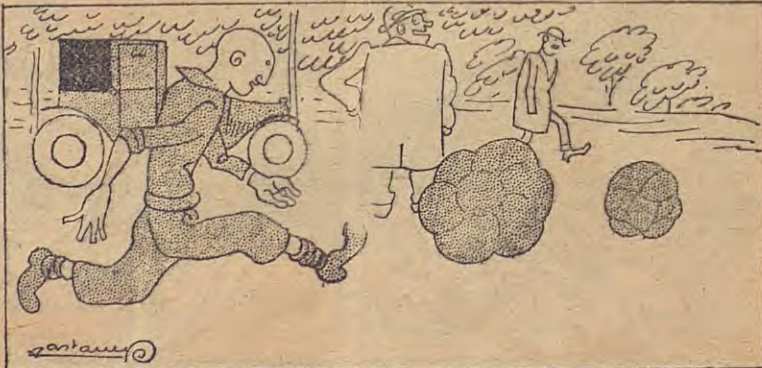
Es celebrà consell de família i acordaren anar a un
Institut d'Orientació Professional per veure si hom trobava
una solució.

Un cop exposades les aficions del xicot i l'ofici a què vo-
lien destinar-lo, el director els digué que fessin els paquets
rodons i que no l'enviessin més que a cases amb porteria.

Mentre feia els paquets, el senyor Martí som-
reia, no creient gaire en el bon resultat de la
prova.

Però l'èxit fou meravellós. Obsessionat per la pilota, en Peret
feia córrer els paquets fins a ficar-los a la porteria. Y així, tot
fent gols, treballava pel seu pervindre.

ELMISTERI DEL SAC DE GEMECS

Era la nit del tants de maig de l'any quants. El detectiu mister Ene, de justa anomenada, acabava de dormir-se. De sobte...

...el despertaren uns xiscles ofegats i uns gемеcs misteriosos, que semblaven sortir de la casa del costat. Gens peresós, el cèlebre...

...detectiu va vestir-se precipitadament, resolt a evitar—si encara hi era a temps—el paorós crim que devia estar-se cometent.

Tot just havia tret el nas per la porta del carrer, veié que de la casa del delictu en sortia un home carregat amb un sac, d'aspecte sinistre.

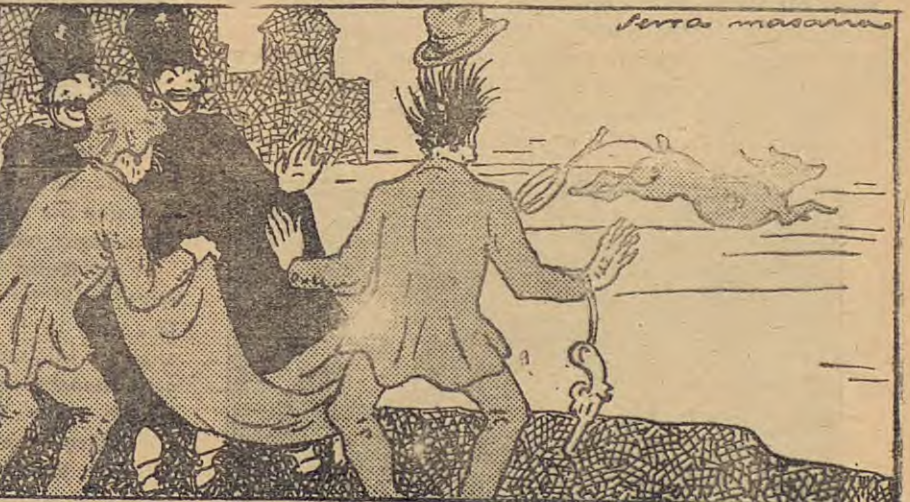
Mister Ene el seguí. Malauradament, l'home del sac (del sac del qual n'eixien encara terribles gемеcs), s'adonà de la persecució, i empenqué...

...una cursa folla. No dubtant ja dels criminals intents del fugitiu, mister Ene reclamà l'ajut de dos impàvids guàrdies com a representants de la llei.

Amenaçat de prop, per fi s'aturà l'home misteriós i a l'instant li fou exigida la llibertat de la víctima innocent que duia ensacada.

El desconegut, en veure la cara ferotge del famós detectiu, no tingué més remei que obeir. I l'ordre fou executada amb satisfacció de tots, menys del cèlebre mister Ene. Tanmateix, nosaltres no volem deixar d'aprofitar aquesta avinentesa per felicitar el defensor de les víctimes desvalgudes.

EN EL MISTERI DELS JONCARS

NARRACIÓ RECOLLIDA PER CLOVIS EIMERIC

(Continuació)

LES LLAGRIMES DELS INDIS

»Apuntava tot just el dia, quan vàrem posar-nos de peus a terra. A la portalada del «serai» hi havia ja una llarga corrua de camells, un carro, i tres cavalls que eren per a nosaltres, car la perspectiva de fer llegües i més llegües en aquell vehicle brandador ens tenia embassardits.

»Guiaria la caravana en Bepin Dey, un vell arquer de les florestes, poderosament armat amb l'arc, el jà-tagan i un feix de sagetes, i que s'havia posat al nostre servei per un preu raonable. Coneixia a fons el país i es comprometia a ensenyar als anglesos les arbrades més importants de tot Raiputala.

»Vindrien també amb nosaltres vint indis, car en passar per les selves, són innumbrables els perills per l'europèu i mai estan de més les previsions. Demés, el viatge duraria uns quants dies i era precis molt feto.

»Resolts tots els detalls amb la minuciositat anglesa, sols superada per nos-

altres, els alemanys, armats de bones carabines i abundantíssimes municions i portant cada u el seu parell de pistoles dels millors models, emprenguérem el camí, com un petit exèrcit que anés a la conquesta de torres inconegudes.

»I a fe que per a nosaltres ho eren. Més enllà del mercat trobarem ja grans boscúries de joncars que teníem que vo-rejar, car els animals s'enfonsaven en la terra tòva i engan-xadissa, d'un to negre pronunciat.

»En Bepin Dey venia prop de nosaltres, contant-nos petites fetes ocorregudes pels volts dels llocs que passàvem:

«—En aquests joncars, en temps en què revé el riu, no cal pensar en sentar-hi el peu... La dissortada Rani-Janaki,

»que volgué veure al seu amat abans de què arribés a Ude-»pur, s'hi encastà, i va anar endins, endins... Quan el fan-»li arribà a la gola, llençà un crit agud: «Satyendra! Mor-»estimant-tel!» I en Satyendra, que no podia córrer car i-»camell es sentia apresat pel llot, li respongué: «Volo-»tul!», però en Satyendra no era déu, no tenia ales i quan-»arribà al joncar, per damunt de les aigües tèrboles, no h-

»suraven més que uns cabells aspres que s'estenien com un-»lotus dels llacs sagrats. Satyendra davallà a abraçar l'es-»timada, fins al fons de les aigües i en la dolçor del Nirvana-»restaren per sempre més... Encara, en el tràgic abisme, no hi-»han pogut rebrostar els joncs...»

»I en Bepin Dey ens signava amb una mà una rodona-»erma en el jonc. Jo, amb un moviment instintiu, vaig fer-»la senyal de la creu, en record de l'enamorada parella. Els-»anglesos iniciaren un debat respecte a si el podriment de la-»carn humana era perjudicial per a les arrels dels joncs.

»Més avant tornà en Bepin Dey a ses narracions:

«—Veieu aquelles muntanyes blaves? D'allí davallà un dia-»el tigre. Venia perdut de qui sap on... Una tribu de «jains»,-»que dels nostres germans de raça són els que més han re-»collit de les ensenyances europees, vivia al peu mateix de-»la muntanya, i en donarse compte de què el tigre vetllava,-»organitzaren la caça. Eixiren en escamot vers els llocs on

«s'observaven les petjades del feréstec animal, mes enganyats per la gran diversitat de petjades que en diverses direccions veien, perderen el rastre i feren nit al bosc... A la petita bòria no hi restaren més que les dones i els infants, i entre aquelles, la formosa Jotindra, espill de virtuts de la prau, que estava promesa al valent Puntidj. A entrada de fosc començà a bufar el vent del Sud, omplint de remors paoroses la vall i allargassant-les fins a l'Ahar.

«Jotindra feia dormir els seus germanets cantant los-hi cançons nostrades, d'aquelles que s'aferren al cor i no ens

«deixen per tota la vida, quan un soroll sord arribà a ses oïdes. Intrigada, corregué al marge d'un rierol proper, i s'ajacà a terra escoltant... L'aigua ens diu als indis moltes vegades els secrets de la selva. La remor era cada vegada més viva: era un trepig, primer llunyà, però que poc a poc creixia amb evident regularitat. Jotindra coneixia abastament el pas lleuger i sedós del tigre, i tremolà.

«Tement la presència de nostre mortal enemic, la donzelleta corregué al nieró dels seus germanets després de barrar les obertures del casalot que els servia de cabana, feta de bambú i jonc entreteixit, ensemps que donava el crit d'alarma.

«La remor creixia, tant que ja era un ronc salvatge, breu i sinistre, ofegant els bràmuls d'un remat de bufles fugitiu, que corrien esmaperduts fent tremolar la terra.

«Passà el remat com una mala ventada que ajaça quant troba sobre la terra, però el ronc, ple de fúria, del tigre, es mantenia ferm a vora de la cabana.

«Jotindra tapà amb mantes els germanets i cantà més fort que mai per a què no oïssin el menaçant soroll, però ella, esborronada, l'escoltava i fins sentia les urpes de la fera esgarrapant en el mur de jonc.

«Jotindra corregué a despenjar una carrabina, quan la sobtà el cruixir d'una finestra, per on passà una alenada d'aire i un feix de claror. Era la llum de la lluna. Tot se, guit, la minyoneta, apuntà, serena, vers la finestra

«La claror donava de ple en son rostre, auriolant-lo d'una corona d'amatistes. No trigà en botre per la finestra el tigre. La massa groguenca passà deixant, insensible, borra-llons de pèl entre les arestes del bambú esquerdat.

«Jotindra disparà, però el tret no eixí. Era una carra-bina inútil que els caçadors de la tribu havien deixat per inservible. Quin espant!

«Però el tigre estava sobtat davant d'aquella figura blanca tornada de llum. Semblava que els seus ulls haguessin cegat i així restà una bella estona immòbil. Jotindra, considerant-se perduda, venguda per l'esglai, tampoc féu cap moviment.

«Un bel de vedelliet desencisà aquell fadament de la llum. Però els déus volien que Jotindra es salvés. El tigre mogué la testa i examinà l'estança; prop del breçol de palles i fulles seques hi havia un calderó d'aram amb llet munyida de poc... El tigre havia menjat de fresc? Potes sí. El cert és que tenia sed i s'atansà al calderó, bevent fins a esgotar el contingut; esguardà altre cop, de fit a fit, a Jotindra, pàlida com la mort, i girant cua, saltà de nou per la finestra i desaparegué.

«Els caçadors tornaren després de fer recerques estèrils, i en assabentar-se de la feta del tigre, tremolaren.

«—Ahl! Ha après el camí de nostres llars! No s'apartarà més d'aquí si no tenim la sort de matar-lo.

«I convingueren en montar una guàrdia per torn a fi de vetllar per la tranquil·litat dels remats. Jotindra fou l'encarregada de portar cada vespre a un bosquet veí un calderó de llet pel tigre, mentre els caçadors es disposaven a la cacera de l'enemic.

«Dies i dies durà el servei de llet i l'aguait. Jotindra, sempre que anava sola a deixar la llet, trobava el tigre, que no l'inquietava gens, ans al contrari, arribava a llepar-li les mans com en senyal d'agraïment. Només si hi anava acompanyada de caçadors, deixava de mostrar-se.

«Ja la presència del tigre tenia cert aire de costum i ningú no se'n preocupava, quas s'acordaren les noces de Jotindra amb Puntidj. La cerimònia tingué lloc en el recinte de la tribu, en mig d'una gran festa. Part de vespre un «jazz-band» donà un concert en honor dels nuvis. Jotindra es recordà del tigre, però els llaços de l'amor la retingueren, i quan més dolç obirava el pervindre, la bèstia ferotge entrà d'un salt al recinte, d'una urpada arrabassà a la núvia dels braços de l'amat i fugí amb ella cap el bosc.

«Ressonà un crit de guerra i tots els indis correueren a armar-se per a perseguir al tigre, però aquest, amb sa pressa, s'havia avencat molt. Tota la nit voltaren els caçadors

«i a la fi, en una clariana del bosc trobaren al tigre vetllant pel cadàver de Jotindra.

«No l'havia mort a mossecs, no; havia sigut l'ensurt, l'esverament de la pobra Jotindra. I el tigre se la mirava amorosit, atret per aquella blancor d'ivori, tan atret, que no reparà en el bleix dels caçadors fatigats. Aquests tiraren a la una, i el tigre caigué per a sempre, de potes al costat de la minyona morta.

(Continuarà.)

GRAN CONCURS DE NINOTS AMB XISTO

Núm. 451. — MATILDE SERRA H.

Núm. 452. — FCO. LLAUSANA.

Núm. 453. — ANTONI VECIANA.

Núm. 454. — S. VALLVERDU.

—Què té el noi, que va tan embenat?
—Res: Ahir va caure escales arunt.

—De què fas, noi?
—«Faig» carteres.
—Sí, vaja: estàs en una fàbrica d'articles de pell, veritat?
—No home; no! Vull dir que faig de carterista.

—Què tens?
—Doncs... que la meua dona em fa treballar com un animal.
—Doncs, vés a la «Protectora d'Animals i Plantes», que allí t'auxiliaran.

—Aquest quadro val 25 pesets i 5 del marc, 30.
—Però, home; que no sap que ara els marcs no valen res?

Núm. 455. — JOSEP FERNANDEZ.

Núm. 456. — PERE BANAL.

Núm. 457. — JOAN CASADEJUST.

Núm. 458. — JOAN GIBERT.

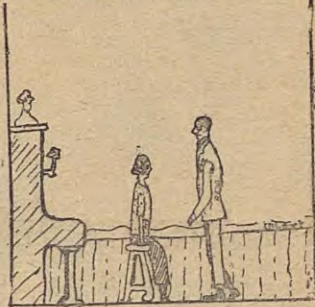
—Per què has trencat aquest vidre?
—Perquè era vell.

—Ep, noi: Aquest duro és sevillà!
—Les olives que m'ha venut vostè també ho són de sevillanes!

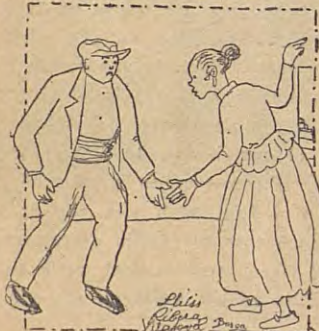
—Com va, Anton?
—Home: Anem «tirants».

—Ja que vostè sap tocar el piano, toqui alguna pesca.
—Oh, és que no hi és tot.
—Què li falta?
—La maneta.

Núm. 459. — LLUIS RIBERA.

Núm. 460. — ANTONI PUIG.

—Venia «per dins» que el noi no és «per dins» i tindreu «qu'anar-hi», perquè la menuda, després de «passar ell» i en «Pin, la» porta; «ca ballo» y no és «peix».
—Corre! Porta'm l'escopeta, el parany, les gabies, la tralla i la canya de pescar!

—Vós, home, per què heu pres «El Sol».
—Perquè el metge em va recomenar que el prenguéss.

Núm. 461. — EMILI PUIG.

Núm. 462. — JOSEP ALEGRE.

—Fixi-s'hi bé; vull que hi dibuixin una R i una B.
—B de Barcelona o de València?
—No, senyor, no; vinc de Sant Feliu

—Com és que t'has fet ric tan aviat?
—No vens que sóc un dibuixant de «punta» i «taló»?
—Doncs, noi; mai hauria dit que els que dibuixen puntes i talons es fessin rics tan depressa!

Tenim el gust d'oferir als nostres amics la fotografia be les xamoses nines i magnífiques pilotes que havem ad-puirit per a premis del Gran concurs de ninots amb xisto

1.er premi de nenes

2.on premi de nenes

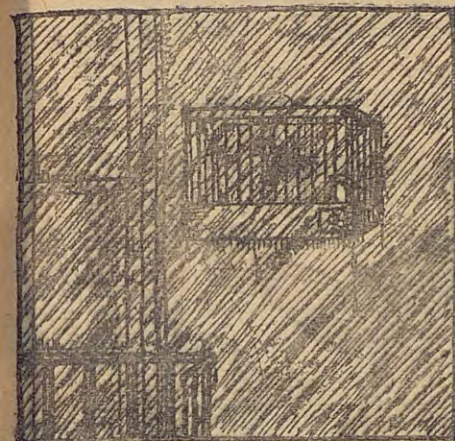

1.er premi de nois

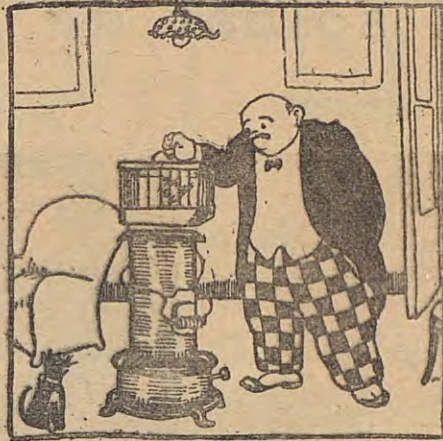

2.on premi de nois

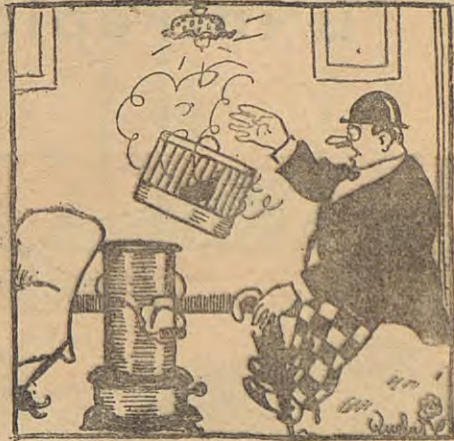
Aneu a veurel-es en l'aparador de cân Patufet i Virolet, Cardenal Cassanyes, 4.

Fa una hora que plou bastant

Per treure-li la humitat

I en retornar a la nit

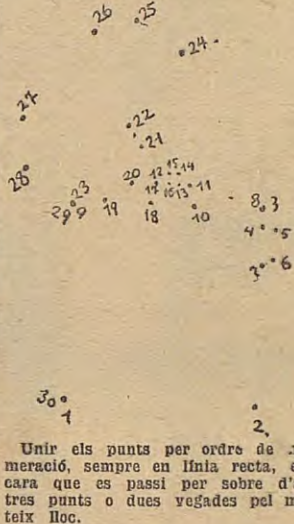
FRASE-FETA

JEROGLIFIC

D lo que's en el no en

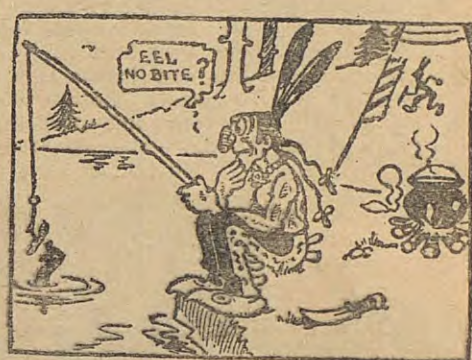
ENTRETENIMENT

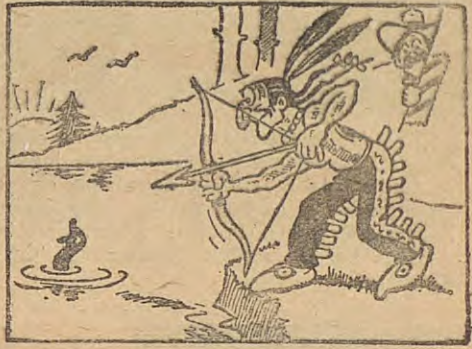
Unir els punts per ordre de numeració, sempre en línia recta, encara que es passi per sobre d'altres punts o dues vegades pel mateix lloc.

SOLUCIONS AL NUMERO PASSAT

RODOLINS INCOMPLETS: 1. — Vora, voreta la mar «D. Pep es posa a cantar». 2. — Un cranc de grans dimensions, «l'agafa pels pantalons». 3. — I en paga de la cantada «li ha dat una remullada». FRASE FETA: Ya! Jo calent i que se'n rigui la gent. JEROGLIFIC: Tant va el cantí a la font que a la fi es trenca. ENTRETENIMENT: Una estufa de petroli.

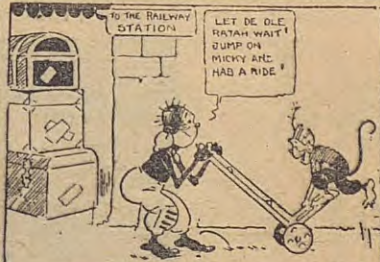
—Ai carat! Aquesta anguila no acaba mai de picar

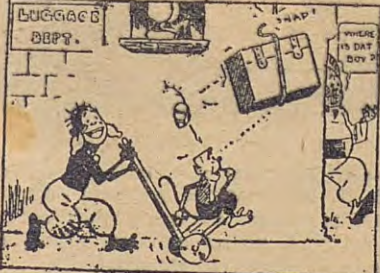
—Li clavaré un cop le fletxa i així la podré pescar.

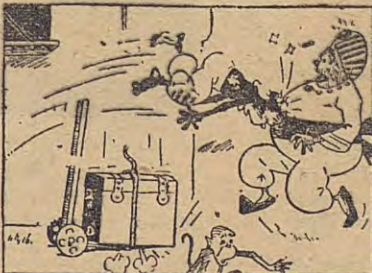
—Agafa el carretó i vés a recollir aquella caixa.

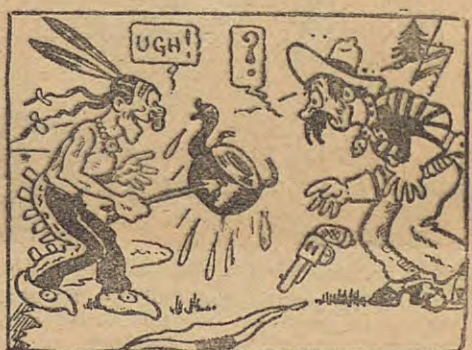
—Vina, maco, que et passejaré una estona.

La corda es trenca i el mico salta corrents.

Patapaf!... Desastre!...

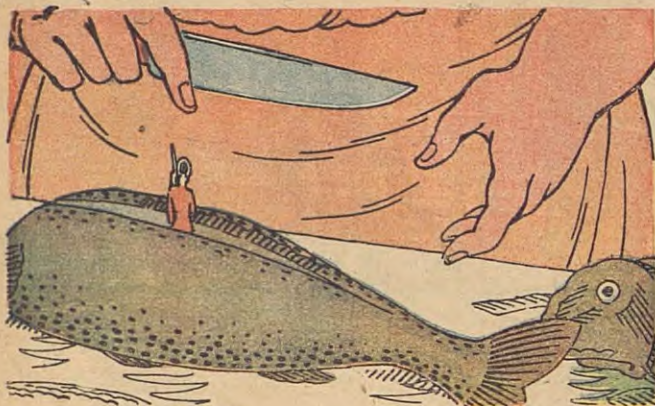

—Vatuat! Una cafetera que no es pot aprofitar!

L'intrèpid soldat de plom. - IV

(Acabament)

(Conte d'Anderson, il·lustrat per Prat)

Déu meu! Quina fosca! Encara era pitjor que sota les llasanies del reguerot, sense comptar que aquí s'hi estava molt més estret. Però amb tot, valent soldat com era, restà ajegut, mes amb l'arma al braç.

De sobte, el peix començà a contorsionar-se i després quedà in mòbil. Una ratlla lluminosa li obrí el ventre, es feu clar i algú cridà: —«Un soldat de plom!».

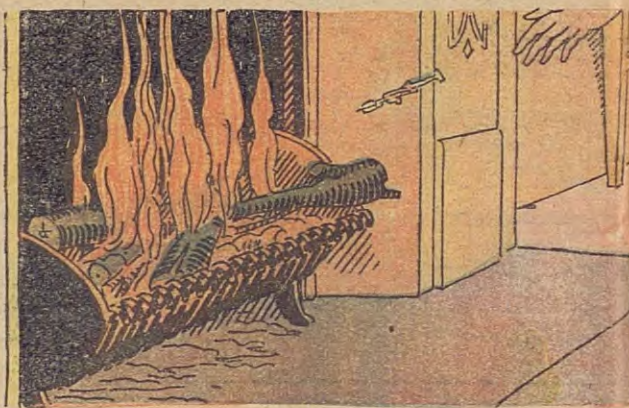
El soldat es retrobà en la mateixa cambra d'on havia marxat. Reconegué els infants, les joguines de damunt la taula i la magnífica dansarina que s'havia quedat aguantant-se valentment sobre una cama. De l'emoció, hauria plorat llàgrimes de plom, però això no estava gens bé per un soldat. Es miraren l'un a l'altre sense dir-se res.

Ningu no hauria pogut dir-ho. Esguardà una darrera vegada la dansarina que també se'l mirava. Sentí que anava a fondre's, però, intrèpid, no desmaià, sempre amb l'arma al braç. Una porta s'obrí bruscament i el vent s'emportà la dansarina, la qual, com una sílfide, volà cap al soldat, fou presa de les flames i desaparegué.

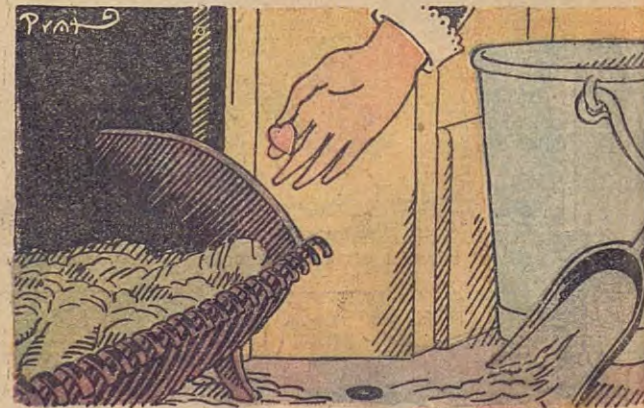

El peix havia sigut pescat, venut en el mercat i portat a la cuina on la cuinera l'havia obert amb un gran ganivet. Agafà el soldat i el portà al saló on tothom volia veure l'home extraordinari que havia viatjat dintre el ventre d'un peix. Tanmateix, el soldatet no en devingué pas vanitós. El posaren sobre la taula. Però, Déu meu! Quines coses més estranyes passen en aquest món!

Bruscament, un dels nens llençà el soldat al foc, sense cap mica de motiu. Era sens dubte una altra malvolença del dimoniet negre.

El soldat es trobà en plena llum i sentí una calor roenta, però no hauria sabut dir si era el foc o el seu amor que el cremava. Havia perdut les belles colors. Era a causa de les fatigues del viatge o a conseqüència de la seva pena?

I aleshores fou quan el soldat es fongué per complet. I quan, l'endemà, de bon matí, la serventa preparava el foc, el trobà entre la cendra en forma d'un petit cor de plom. De la dansarina, no en quedava més que la gran antíquel·la, completament ennegrida.